

Оценка свише

Преди две години завърших училище. Въпросът за кандидатстването във ВУЗ ме вълнуваше доста преди дванайсети клас. Често разговарях с хора от различни среди, с различни професии. От осми-девети клас започнах да мисля по въпроса за избора на професия съвсем сериозно. До тогава бях имал различни детски и тийнейджърски мечти, например да стана моряк (което в първи клас бях решил съвсем сериозно) или космонавт, после футболист, боксьор и какво ли още не. Но времето никога не си почива – беше настъпил моментът да избирам реално.

По каква причина точно в самото начало се ориентирах към юридическото русло, не знам – един от аргументите ми беше, че не ми е нужна математика за кандидатстването, и освен това се имах за добър защитник на права – било то мои или чужди. Защищавах права наляво и надясно – още от пети-шести клас, след караница с батко ми, когато идваше моментът да ми бъде загрят вратът за умните речи, аз заставах в „боксьорска стойка“ и виках с цял глас: „Имам право на свободно слово!“ Това наскоро ми го припомни моят по-малък брат. И така, чувството за справедливост от малък ми е близко...

Възможно е и някой филм да ме е впечатлил – да съм си се представил на мястото на убедителния адвокат, който защитава лъжливо обвинен подсъдим, или на мястото на съдията, който отсъжда справедливо и мъдро. Не знам, но в 9 клас вече бях сигурен, че искам да уча право. Безспорно моят Господ, на Когото съм предал съдбата си, е подреждал така обстоятелствата – вътрешни и външни, - че накрая е оставало само да кажа: „Да“ на волята Му. И досега тази увереност не е изгубила силата си. Дори когато в размисли за изконните неща в живота ме посещава съмнение – на своето място ли съм, или не, - Бог веднага ми припомня това, през което ме преведе, когато трябваше да направя един от важните избори в живота си.

Започнах отрано да се моля за Божията воля по повод кандидатстването ми. Желанието ми беше да уча там, където Господ иска да ме види, защото и тогава осъзнавах, че за живота ми, за живота на едно Божие дете, не може да няма план, а единствено планът на моя небесен Отец е съвършен за мен. Само като следвам предложения от Него път, бих могъл да се реализирам в този живот, да бъда полезен за царството Му и да върша неща, значими не само тук, но и за вечността, защото във Второто послание на ап. Петър е писано, че в Господния ден земята и делата по нея ще изгорят. А дори самият факт, че съм изпълнил Неговата воля, сигурен съм, ще се има предвид, „когато се изпълни времето“.

Семейството и църквата се молеха за мен – подкрепяха ме в решителния момент. В цялата предизпитна епопея имаше ситуации, в които явно виждах намесата на Бога. Например матурата по руски, без успешно взимане на която не можех да кандидатствам в университета.

Тогава особено негативна роля изигра моята самоувереност – в себе си бях решил, че всъщност нямам нужда нито от сериозни молитви, нито от подкрепата на Бога в този момент. Разбира се, всичко това се дължеше на покварената същност на човека. И Господ реши да ме научи на нещо полезно за цял живот.

Самият зрелостен изпит по руски не ме притесняваше никак, а матурата по български бях минал с отличен. Сигурен в знанията си по руски, а не в Божията помощ, очаквах лесното за мен „предизвикателство“. Онази сутрин трябваше да се явя в определеното училище, но не успях да предвидя, че ще ми отнеме повече от час път с кола дотам – а то се оказа другия край на града. Трафикът в София, задръстванията, фактът, че не знаех къде точно се намира училищната сграда, си казаха своето. Когато най-сетне пристигнах, заварих трима недопуснати ученици, закъснели като мен. Отказали се да предприемат каквото и да било повече след всичките си неуспешни опити да влязат, те изглеждаха доста умърлушени. Аз не бях съгласен със ситуацията – отидох при входната врата, където охраната започна да ми обяснява, че е късно за действия. Помолих да извикат директора на училището или някой друг, отговорен за провеждането на изпита. След известно време на преговори охранителката се обърна и закрачи нанякъде по дългия коридор. Сега беше моментът да извикам към Бога – горещо се молах тогава... Никак не ми се искаше да загубя ей така една година от живота си. Момчетата зад мен гледаха с надежда към края на „тунела“, откъдето се очакваше да се появи съдия-изпълнителят с присъдата... А добрата женица след малко просто доближи вратата, отключи и ни пусна да си караме матурата по руски.

Минаха и матури, и кандидатстудентски изпити, всичко вече е в историята – в моята лична биография. Сега други проблеми са ми на главата – вече съм втори курс и карам четвъртата си сесия. Бог не спира да ме учи и да премахва от сърцето ми всичко, което ми пречи да Му се доверявам напълно. Максималист по гени, изкарах трудно първи курс, когато огромните ми усилия, които се изразяваха в непрестанно учене, никак не се увенчаваха с очаквания успех. Много

Християнската младежка организация към Българската християнска баптистка църква организира за пета поредна година лагери, уикенди и семинари.

тройки преглътнах тогава, а за капак на всичко на най-важния изпит ме скъсах. Трудно минах през всичко това, но съм щастлив, че го минах. Защо? Защото всяка оценка в края на краищата не беше случайна – това беше оценка от моя Господ, оценка на духовното ми стоеене пред Него. На тези изпити Той оценяваше моята готовност да се смиря пред Него и да предам всичко в ръцете Му – дори изпитите.

А успехът ми с времето полека-лека се покачва. Днес беше първият ми изпит от тази сесия – по конституционно право. Сутринта тръгнах с молитва, бях учил в рамките на разумното и предадох изпита в Божиите ръце. Прибрах се с радост, благодарност и оценка много добър. Е, винаги може да се желае повече... смирение и доверие.

УВАН
УВАНОВ

